01/02/2022

Η Υπαπαντή δείχνει το «αντιλεγόμενο σημείο»

/ Γνώμες

- Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Σαράντα ἡμέρες μετά τήν θεία Γέννηση ἔλαβε χώραν τό γεγονός τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἀπό τόν εὐλαβή, δίκαιο καί ὑπέργηρο Συμεών στόν Ἱερό Ναό τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ ἀφοσιωμένος αὐτός πρεσβύτης Συμεών μέ πολλή λαχτάρα καί ἱερό πόθο περίμενε τήν ἐμφάνιση τοῦ Μεσσίου. Ἤθελε νά τόν ἰδεῖ καί ἄς ἀποθάνει. Ἀλλά τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τοῦ εἶχε πεῖ: «Δέν θά ἀποθάνουμε, πρίν νά ἰδεῖς τόν Χριστόν τοῦ Κυρίου».

Καί ἦλθε ἡ μεγάλη καί εὐλογημένη ὥρα. Ὅταν ἡ Παναγία καί ὁ Ἰωσήφ ἔφεραν τό παιδίον Ιησούς, σύμφωνα μέ τόν νόμο, στό ναό, ὁ γέρων Συμεών τό εἶδε, τό ἀναγνώρισε καί μέ πολλή χαρά, εὐλάβεια καί ἱερό δέος τό παίρνει στίς ἀγκάλες του καί εὐλογῶντας καί εὐχαριστῶντας τόν Θεόν λέγει: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου, δέσποτα, κατά τό ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ὃ ἡτοίμασας κατά πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καί δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ... ἰδού οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. 2, 29-33).

Ὁ Χριστός «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Μία φοβερή προφητεία. Αὐτό ἀκριβῶς πού προφήτευσε ὁ γέρων Συμεών, αὐτό καί συμβαίνει δύο χιλιάδες χρόνια τώρα.

«Σημεῖο ἀντιλεγόμενον» τό θεανδρικό Του Πρόσωπο καί μάχες μέ πολλούς βέβαια σωσμένους καί μέ πολλούς ἀπολεσθέντες. Ἄλλοι ἄνθρωποι τόν πιστεύουν καί ἄλλοι δέν τόν πιστεύουν καί παραμένουν μακρυά του, ὡς ἄπιστοι.

*

Τό μεγάλο ἐρώτημα ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται: Τί εἶναι ὁ Χριστός;

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι δέν μπορεῖς νά καταλάβεις, νά μάθεις καί προπαντός νά βιώσεις τό τί εἶναι ὁ Χριστός ἀπό λεξικά, ἐγκυκλοπαίδειες, ἀπό τίς ἱστοσελίδες τοῦ internet, ἤ ἀπό κινηματογραφικές ταινίες. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνας ἰδεολόγος ἐπαναστάτης. Δέν εἶναι ἕνας ἀρχηγός κάποιας θρησκείας, οὔτε ἕνας μάγος ἤ κάποιος φιλόσοφος.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Αὐτοαλήθεια. Εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σαρκωθείς Λόγος, ὁ ἐνανθρωπήσας καί Λυτρωτής τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπό τόν διάβολο, τήν ἁμαρτία, τόν θάνατο. Εἶναι «ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή». Εἶναι «τό φῶς τοῦ κόσμου», ἡ «Ἀνάστασις». Τό Πανάγιον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένο μέ τό σωτήριον ἔργον Του. Ὡς γράφει ὁ Ἰ. Χρυσόστομος: «Δι’ οὐδέν ἕτερον τήν ἡμετέραν ὑπέδυ σάρκα καί διά τήν σωτηρίαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους γέγονεν ἄνθρωπος» (Ὁμιλία εἰς τήν Γένεσιν, PG, 53, 36). Ἀλλά μέ ἀνθρώπινα – κοσμικά κριτήρια δέν μποροῦμε νά συλλάβουμε καί νά ἀπαντήσουμε στό ἐρώτημα: Τί εἶναι ὁ Χριστός; Ξεφεύγει τοῦτο ἀπό τήν πεπερασμένη διάνοιά μας γιατί ὁ Χριστός εἶναι «τό μέγα μυστήριον» μέ τήν πνευματική ἔννοια τοῦ ὅλου μυστηρίου. Οἱ θεοφόροι βέβαια ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας φωτισθέντες ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπόρεσαν καί ἔγραψαν γιά τό «μυστήριο», πού εἶναι ὁ Χριστός, θεολόγησαν, βίωσαν ἐντέλει τόν ἴδιον τόν Κύριο. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος μέ τήν Χριστολογία του περί τῶν δύο φύσεων, ὁ Μέγας Βασίλειος μέ τήν διάκριση τῆς μιᾶς οὐσίας καί τῶν τριῶν ὑποστάσεων, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γράφοντας γιά τίς δύο φύσεις τοῦ Κυρίου ὑπογραμμίζοντας «τό ἀπρόσληπτον καί ἀθεράπευτον», τό ἴδιο καί ὁ Γρηγόριος Νύσσης γιά τήν ἀνάκραση καί ἀσύγχυτη ἕνωση αὐτῶν, ἐνῶ ὁ Ἰ. Χρυσόστομος ἔρχεται καί τονίζει τό μέγα γεγονός τῆς νίκης τοῦ θανάτου γράφοντας: «Χριστός ἐγερθείς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» καί ἀργότερα ὁ Ἰ. Δαμασκηνός συνοπτικά ὑπογραμμίζει τά περί τῶν ἰδιωμάτων τῶν δύο φύσεων, τῶν θελημάτων καί αὐτεξουσίων καί τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκόμη θεολογεῖ καί περί τοῦ πάθους τοῦ σώματός Του καί ἀπαθείας τῆς θεότητός Του καί περί τῆς ἐν ἅδῃ καθόδου καί τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός καθέδρας.

Αὐτό τό τελευταῖο εἶναι ἐξόχως σημαντικό καθώς ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀναπτύσσει διά μακρῶν τά περί τῆς αἰωνίας ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή, ὁ Χριστός

ἀνυψωθείς στούς οὐρανούς καί καθεσθείς ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πατρός, διαρκῶς μεσιτεύει γιά μᾶς. Γράφει ὁ Ἀπόστολος: «Ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τούς οὐρανούς Ἰησοῦν τόν υἱόν τοῦ Θεοῦ... προσερχώμεθα μετά παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καί χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν» (Ἑβρ. 4, 14-16).

*

Ἐάν κάτι χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, μέ τό βάρος τῆς ἁμαρτίας του καί τήν φθαρτότητά του, τοῦτο, εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου γιά τήν αἰώνια ἀποκατάστασή του ἀπό τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτή, γιατί Ἐκεῖνος εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» ἀλλά «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ. 13,8). Τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι μένει ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερος ν' ἀκολουθήσει τόν Σωτῆρα ἤ νά τόν ἀρνηθεῖ. Ὁ Κύριος βέβαια κανένα ἀπολύτως δέν ἐξαναγκάζει. Ὡστόσο, ἔχει χαράξει καί ὁδούς ἐπιστροφῆς, ἐπειδή ἀκριβῶς ἀγαπᾶ τόν ἄνθρωπο καί ἔχει θυσιαστεῖ στόν Γολγοθᾶ γι' αὐτόν. Ἔτσι καθημερινῶς γιά τόν καθένα μας, τό τονίζουμε αὐτό, τίθεται ἡ πρόκληση: Ἀκολουθία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤ τό ἀνακόλουθον. Καί ἀκολουθῶ τόν Χριστόν σημαίνει «κατοικοῦντα τόν Χριστόν διά τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν», ἀντιθέτως, ἡ ἀνακολουθία θητεύει στήν ἀλαζονική αὐτοπεποίθηση καί στόν ἀτελῆ ὀρθολογισμό μας.

Ἀλλ' ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς ἀνθρωπότητος. Στό κτίσιμο τοῦ πολιτισμοῦ τόν πέταξαν. Ὅταν ὅμως ἔπρεπε νά φτιάξουν τήν γωνία, τόν χρειάστηκαν. Ναί, ὁ Κύριος «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» στήν κοινωνία μας. Ἐν τούτοις, εἶναι συνεχῶς παρών, «τό Α καί τό Ω, ὁ ὤν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ» (Ἀποκ. 1,8).